TẠP CHÍ NGHIÊN CỨU
PHẬT HỌC
CƠ QUAN NGÔN LUẬN CỦA TRUNG ƯƠNG GIÁO HỘI PHẬT GIÁO VIỆT NAM
ISSN: 2734-9195

Hoa rơi là hoa thật

ISSN: 2734-9195 10:10 29/04/2026

Con người ta thường khổ đau vì muốn giữ lại những gì đang đẹp, đang thuộc về mình. Nhưng khi biết buông bỏ, ta mới thấy rõ mọi thứ về đúng bản chất của nó.

Tác giả: **Lê Thị Hằng**

Trong **cuộc sống**, đôi khi những thứ nhỏ bé lại có thể giúp ta nhận ra nhiều điều. Nhìn những cánh hoa sứ trắng muốt rơi trên nền gạch đỏ cũng đủ khiến ta thôi tiếc nuối với những chuyện đã từng.

Chiều nay, dưới ánh hoàng hôn ngả màu hổ phách, tôi đi qua con ngõ nhỏ trước nhà, nơi có cây sứ già đứng lặng lẽ suốt bao năm. Mùa hè, hoa nở nhiều. Những bông hoa trắng muốt, cánh dày, ở giữa điểm thêm màu vàng nhạt, dìu dịu thơm. Gió thổi qua, vài cánh hoa khẽ xoay mình rồi lại nằm im lìm khiến tôi chợt nhớ đến một buổi chiều rất xa.

Hồi đó, tôi còn nhỏ hay lẽo đẽo theo bà. Cây sứ này cũng đã bên tôi ngót nghét hai chục năm. Có lần, tôi nhặt nhạnh mấy bông hoa rụng dưới gốc và hỏi bà: "*Hoa đang đẹp sao lại rơi xuống hả bà?*". Bà chậm rãi trả lời: "*Hoa rơi là hoa thật đó cháu*." Tôi không hiểu. Trong mắt tôi khi ấy, hoa phải là những bông còn trên cành, phải thật tươi, thật đẹp, thật thơm, kiêu sa đón nắng, đón gió. Còn hoa rơi xuống rồi thì coi như đã tàn, đã hết. Tôi rất lấy làm tiếc cho những bông sứ xinh đẹp vừa lìa cành.

Tuổi thơ tôi theo bà ra sân, gom lá rụng, hoa rơi lại một góc gọn gàng. Tôi cứ vô tư vui đùa bên bà, bên gốc cây hoa sứ. Nhưng bây giờ nghĩ lại tôi thấy bà thật mạnh mẽ. Tôi vẫn nhớ dáng bà ngồi nơi bậc thềm, đôi mắt ngóng xa xăm. Ông đi kháng chiến biền biệt suốt chín năm ròng bặt vô âm tín. Bà đã chờ như thế, lặng lẽ và bền bỉ không một lời thở than cho đến ngày ông trở về.

Ngẫm lại, tôi mới bắt đầu để ý rằng không phải cánh hoa nào rơi xuống cũng là kết thúc. Có những bông hoa nằm yên dưới gốc cây, vẫn nguyên vẹn hình dáng, vẫn thoảng mùi hương. Và đôi khi, dưới lớp hoa cũ, người ta đã thấy những mầm xanh li ti nhu nhú lên bằng nửa hạt gạo.

Có lẽ, suốt một quãng thời gian dài, tôi đã từng giống như đứa trẻ năm nào, luôn sợ hãi những điều còn - mất. Sợ một mối quan hệ nhạt dần, sợ một thói quen bị thay thế, sợ một người nào đó rời đi. Tôi đã từng nghĩ rằng, cứ phải giữ lấy, phải níu lại thì mọi thứ mới còn nguyên vẹn. Nhưng càng lớn, càng đi qua nhiều hơn những đổi thay, tôi mới hiểu rằng có những thứ không thể giữ lại mãi.

Rồi tôi nghĩ đến những ngày gần đây, khi có những điều không như ý xảy ra. Những dự định dang dở, những cuộc gặp không thành. Đã có lúc tôi thấy lòng mình thổn thức và mất mát. Nhưng bây giờ, đứng dưới gốc sứ già nhìn những cánh hoa rơi, nghĩ về câu bà nói tôi lại thấy mọi chuyện chừng như dịu lại. Những điều mình gọi là "*mất*" chỉ là đang di chuyển sang một vị trí khác trong cuộc đời. Và biết đâu, từ những điều đã rời xa ấy, sự sống mới lại bắt đầu như những mầm xanh len lỏi dưới lớp cánh hoa cũ. Cúi xuống, tôi nhặt một bông hoa vừa rơi cạnh chân mình. Cánh hoa mềm, dày, một vết ố rất nhỏ ở mép cánh như dấu hiệu của một hành trình vừa khép lại.

Ảnh sưu tầm

Trong giáo lý **Phật giáo** mọi hiện tượng đều vận hành theo vô thường: có sinh thì có diệt, có hợp thì có tan. Hoa nở rồi hoa rơi là sự chuyển tiếp trong dòng chảy của tự nhiên. Con người ta thường khổ đau vì muốn giữ lại những gì đang đẹp, đang thuộc về mình. Nhưng khi biết buông bỏ, ta mới thấy rõ mọi thứ về đúng bản chất của nó. Và khi tâm không còn bám víu vào còn - mất, thắng - thua, ta sẽ thực sự chạm đến sự an nhiên giữa những đổi thay không ngừng của cuộc sống.

Tôi xoay nhẹ cách hoa trong tay và đứng thêm một lúc dưới gốc sứ hôm ấy. Gió thổi xạc xào, từng cánh hoa lại rơi xuống, chạm khẽ vào vai, vào tóc rồi nằm yên dưới mặt đất. Nhìn những cánh hoa chao nghiêng, tôi không còn cảm giác tiếc nuối như hồi bé. Thay vào đó, tôi chỉ thấy mọi thứ hiển nhiên là vậy. Giống như bà đợi chờ ông về. Giống như màn đêm sẽ buông vào cuối ngày để chuẩn bị cho bình minh rực rỡ vào sáng hôm sau. Và tôi đứng đó, giữa khoảng sân nhỏ, chợt thấy lòng mình cũng thênh thang như khoảng trời mở ra phía trên cây sứ già.

Chiều chênh chao, màu nắng hổ phách ban nãy đã nhạt đi, con ngõ nhỏ cũng thưa người hơn. Một vài đứa trẻ chạy qua, tiếng cười vang lên rồi tan nhanh trong gió.

Chiếc xe đạp lướt nhẹ, bánh xe vô tình lăn qua cánh hoa. Tôi rời khỏi con ngõ nhỏ. Trước khi rời đi, tôi ngoái lại nhìn cây sứ một lần nữa. Trên cành, hoa vẫn nở. Dưới đất, hoa vẫn rơi. Mọi thứ vẫn đang tiếp diễn. Và tôi chợt hiểu ra điều bà đã nói năm nào: “*Hoa rơi là hoa thật*.”.

Tôi mỉm cười, bước tiếp ra con đường lớn. Trong lòng không còn nặng nề với những điều đã qua, cũng không lo lắng với những điều chưa tới. Phía sau lưng, những cánh hoa sứ vẫn lặng lẽ rơi.

Tác giả: **Lê Thị Hằng**